

มาตรฐานเด็กไทย ตกต่ำ..แก้ที่ใคร? ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง หรือ...?

นำเสนอเมื่อ : 29 พ.ค. 2552

บริหารงานอย่างมืออาชีพที่รู้ว่าจะทำอะไร (How to?) ไม่ใช่รู้ว่าจะทำอะไร (What do?) อย่างเดียว

บริหารอย่างไร มาตรฐานเด็กไทย จึงจะไม่ตกต่ำ

ประชาชนชาวไทยเป็นจำนวนมาก คงจะตกใจกับข่าวเมื่อเร็ว ๆ นี้ เกี่ยวกับวิกฤตการณ์การศึกษาของชาติ ซึ่งมาตรฐานการศึกษา ของไทยต่ำกว่า “เวียดนาม”

สำนักงานสถิติแห่งชาติสำรวจพบว่า ประชากรของประเทศเกือบ 20 ล้านคน ยังมีการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษา นอกจากนี้ ผลการสอบโอเน็ตปี 2549 คะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ วิชาภาษาไทย ร้อยละ 50.33 มีนักเรียนสอบได้ศูนย์ ทั้งที่ภาษาไทยเป็นภาษา ประจำชาติ และวิชาสังคมศึกษา คะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 37.94 ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยซึ่งงบประมาณสำหรับเรื่องการศึกษามากกว่าประเทศ เวียดนามหลายเท่า และเด็กที่จบชั้นมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาไม่สามารถหางานทำได้ แสดงวาระบบการศึกษาไทยล้มเหลว (ไทยรัฐ 11 มิถุนายน 2550 : 15)

จากข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ที่ปฏิเสธความรับผิดชอบไม่ได้เลย คือ ผู้กำหนด นโยบาย และวางแผนการศึกษาแห่งชาติ และผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งรับผิดชอบอำนาจ ในการบริหาร จัดการโรงเรียนทั้งหมด ทั่วประเทศ มีส่วนให้เยาวชนของชาติไม่สามารถสร้าง ชีวิตและพลังเพียงพอ ที่จะนำประเทศชาติไปสู่กับโลกแห่ง การแข่งขันได้

ผู้เขียนได้สัมผัสกับวิถีทางในการผลิตเยาวชนของประเทศที่พัฒนาแล้ว วิเคราะห์ได้ว่า ทิศทางหรือ นโยบายของการศึกษาของเรา ผิดแผกจากนโยบายของประเทศอื่นโดยสิ้นเชิงเพราะ เขาเริ่มต้นจากสิ่งที่เขา มีอยู่ เป็นอยู่ แล้วตั้งเป้าที่ควรจะเป็นในอนาคต ลักษณะความคิด ความเข้าใจ และความต้องการของคนทั่ว ประเทศใกล้เคียงหรืออยู่ในแนวเดียวกัน

ขณะที่คนในประเทศไทยมีความต้องการและความมุ่งหวังที่แตกต่างกัน เริ่มตั้งแต่ความคิดของคุณในครอบครัว ครอบครัวเป็นจำนวน มาก ไม่เน้นให้ลูกทูลงเจริญรอยสืบสานธุรกิจ หรืออาชีพที่ตนมีอยู่ หรือดำเนินการอยู่ เช่น พ่อแม่ทำนา มีนาอยู่ 100 ไร่ สิ่งประเสริฐที่สุด ของลูกหลานก็คือพ่อแม่ได้สร้างงาน สร้างทุนไว้ให้แล้ว แต่ลูก ๆ ที่เกิดมาถูกเบียดเบียนจากคนในครอบครัว และสังคม ให้รังเกียจสิ่งที่พ่อแม่ ทำอยู่ กลับมุ่งแสวงหาโอกาสอื่น ๆ ให้กับตนเอง คือมองหาอาชีพอื่น โดยทอดทิ้งความเป็นพื้นฐานดั้งเดิมของอาชีพตน

ความผิดพลาดในอุดมการณ์หรือความไม่ละเอียดอ่อนในการกำหนดนโยบายเหล่านี้ ทำให้ ขาดหลักการจากการเริ่มต้น สิ่งที่ดีมีอยู่และเป็นอยู่ แต่ไขว่คว้าหาสิ่งอื่นที่อยู่ในโลกกว้างที่ยังมอง ไม่เห็น และมาไม่ถึง นี่คือนิสัยเริ่มต้นของความล้มเหลวของชีวิตมนุษย์ การตั้งเป้าหมายของ การศึกษาที่ผิดพลาดและการวางงานของคนภายในชาติก็ตามมา เช่นเดียวกับการเรียนภาษาไทย รัฐบาลได้ทุ่มเงินอย่างมากมาทุ่มมหาศาลกับการมุ่งเน้น การสอนภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาหลัก มีศูนย์การสอนทั่วประเทศ อยายน้อย 178 ศูนย์ เพื่อพัฒนา การเรียนภาษาอังกฤษ ในขณะที่เดียวกัน ละเลยการสอนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาของตนเองอย่างจริงจัง แทนที่เยาวชนไทยจะพูดภาษาไทยชัดทั้งอักษร ตัว ร ตัว ล ตัวควบกลิ้งและสำนวนภาษาที่ สละสลวย คงความเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นไทยอย่างสง่างามภูมิ กลับยอมรับภาษาที่ใช้กัน อย่างผิด ๆ และยอมให้ศัพท์แสลง หรือภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาทางการ และเห็นความสำคัญของ การพูดภาษาอังกฤษให้ชัดเจน เพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ แต่รังเกียจที่จะพัฒนาภาษาของตน ให้ดี

นี่คือตัวอย่างของการเริ่มต้นที่ผิดพลาด คือความไม่เห็นคุณค่าของตนเอง มุคคัลโต ที่ไม่รักในสิ่งที่ตนมีอยู่แล้ว อยาหวังเลยว่าคุณคณนั้นจะเจริญได้

การวางแผนการศึกษาของประเทศไทย เน้นหลักการและทฤษฎีมากเกินไป แต่ขาดความเอาใจใส่ในวิธีการปฏิบัติที่ได้ผล เวลาส่วนใหญ่และเงินทุนมหาศาลจะถูกทุ่มเทไปกับ การพัฒนาหน่วยงาน นโยบายและหลักการ กฎเกณฑ์ หรือเนื้อหาสาระที่มีรายละเอียด มากมาย แต่ขาดการทดลองปฏิบัติในพื้นที่ภาคสนาม

สิ่งที่ผู้กำหนดนโยบายควรจะต้องทุ่มเทเป็นพิเศษ คือหันมามุ่งสนใจการปฏิบัติงานของ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนในห้องเรียน ซึ่งจะต้องเป็นการลงมือปฏิบัติเพื่อความ สัมฤทธิ์ผลของนักเรียนอย่างจริงจังและเป็นรูปธรรม

เป็นการดีที่มีกฎระเบียบให้ผู้บริหารสถานศึกษาทุกแห่งมีพื้นฐานการศึกษาให้ตรงกับการบริหารการศึกษาโดยตรง และสนับสนุน ให้ผู้บริหารได้มีวุฒิหรือตึกที่สูงขึ้น แต่ปัญหาได้เป็นเครื่องการันตีว่าผู้บริหารเหล่านี้ จะสามารถบริหารให้นักเรียนเป็นคนดี เก่งและมีสุข ตามอุดมการณ์แห่งการศึกษาแนวใหม่ได้ ถ้าผู้บริหารขาดความจริงจังในการปฏิบัติ

ถ้าจะให้เยาวชนไทยมีมาตรฐานความดีมี ผู้บริหารต้องสั่งสอนทุกอย่างที่เป็นตัวตน เริ่มจาก ต้องมีอุดมการณ์ ชัยชนะ ใฝ่เรียน ใฝ่รู้ เป็นนักวิชาการที่มีจริยธรรม คุณธรรมและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ และบริหารงานอย่างมืออาชีพที่รู้ว่าจะทำอย่างไร (How to?) ไม่ใช่ว่าจะทำอะไร (What do?) อย่างเดียว

นักบริหารและครูผู้สอนที่มีอุดมการณ์ เด็กจะได้อะไร เด็กและผู้ปกครองไม่ต้องเผชิญกับ ปัญหาอุปสรรคขั้นในวงการศึกษาทุกรูปแบบ นับตั้งแต่เงินกินปลาตอนเขาเรียน คาสมุด หนังสือ เครื่องแบบนักเรียน และเงินเพิ่มต้องจ่ายค่างานคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์การสอน รวมทั้งการเอาเปรียบเวลาสอนของนักเรียนโดยเข้าห้องก่อน เป็นต้น พฤติกรรมที่เลวร้าย รุนแรงที่ประเทศอื่นเขาไม่ทำกันนี้หรือเปล่าที่ทำให้เยาวชนไทยได้รับเต็ม ๆ ถ้าจะบริหารให้ดี ก็ต้องเลิกจ้างผู้บริหาร และครูที่ขาดอุดมการณ์เหล่านี้ให้เป็นอย่างอันดับแรก..

ตีพิมพ์ในวารสาร วิทยากร ปีที่ 106 ฉบับที่ 10 ประจำเดือนสิงหาคม 2550